

## 17. prosince

### Gn 49.1a.2.8–10

Jakub povolal své syny a řekl jim: „Shromážděte se a slyšte, synové Jakubovi, slyšte Izraele, svého otce! Judo, tvoji bratři tě budou chválit, tvá ruka dopadne na šíji tvých nepřátel, budou se ti klanět synové tvého otce. Lví mládě je Juda, od kořisti vstáváš, synu můj; uléhá si a odpočine jako lev, jako lvice, kdo se ho odváží rušit? **Nebude odňato žezlo od Judy, vladařská hůl od jeho kolen, dokud nepřijde Vládce; národy ho budou poslouchat.**“

### Mt 1,1–17

**Rodokmen Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abrahámova.** Abrahám byl otec Izákův, Izák otec Jakubův, Jakub otec Judy a jeho bratří. Juda byl otec Fáresa a Záry - jejich (matka) byla Tamar. Fáres byl otec Chesronův, Chesron otec Aramův, Aram otec Aminadabův, Aminadab otec Násónův, Násón otec Salmónův, Salmón otec Boazův - jeho (matka) byla Rachab. Boaz byl otec Obédův - jeho (matka) byla Rút. Obéd byl otec Jesseův, Jesse otec krále Davida. David byl otec Šalomounův - jeho (matka) byla žena Uriášova. Šalomoun byl otec Rechabeamův, Rechabeam otec Abijáhův, Abijáh otec Asafův, Asaf otec Josafatův, Josafat otec Jorámův, Jorám otec Uzijáhův, Uzijáh otec Jotamův, Jotam otec Achazův, Achaz otec Ezechiášův, Ezechiáš otec Manasesův, Manases otec Ámonův, Ámon otec Jošijáhův, Jošijáh otec Jechonjáhův a jeho bratří za babylónského vyhnanství. Po babylónském vyhnanství Jechonjáh byl otec Šealtielův, Šealtiel byl otec Zorobábelův, Zorobábel byl otec Abiudův, Abiud Eliakimův, Eliakim Azórův, Azór Sádókův, Sádók Achimův, Achim Eliudův, Eliud Eleazarův, Eleazar Matanův, Matan Jakubův, **Jakub byl otec Josefa, muže Marie, z které se narodil Ježíš, nazývaný Kristus.** Dohromady je to tedy od Abraháma po Davida čtrnáct členů rodokmenu, od Davida až po babylónské vyhnanství čtrnáct a od babylónského vyhnanství až ke Kristu čtrnáct.

**Rodokmen Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abrahámova. (...) David byl otec Šalomounův – jeho (matka) byla žena Uriášova.**

Naše schopnosti a mohutnosti byly stvořeny proto, aby je Bůh uvedl do pohybu a inspiroval. „Beze mne nemůžete udělat nic“ (Jan 15,5). Naše housle se rozezvučí plným tónem, zahraje-li na ně Bůh. Nějaký zvuk ale vydají v každém případě.

Bůh a člověk si navzájem nekonkurují. Pán nás nikdy nehodlá odsouvat do stínu, naopak nás láká do světla. Důvěřovat Bohu vůbec neznamená ztratit právo počítat sám se sebou. Naopak, právě teď je třeba začít se spoléhat na sebe a na své pravé Já. Teprve nyní objevíme svou skutečnou sílu. Ve spojení s Bohem budeme nepřemožitelní. Důvěra v něho nám dodá velikosti, v žádném případě nás neumenší. Kdyby Bůh v nás byl pouhou cizí silou, omezovala by se naše úloha na postoj nezúčastněného diváka. Bůh však působí nejen v nás, ale také skrze nás. Jeho přičiněním začneme jednat způsobem do značné míry přesahujícím naše normální možnosti.

Podmínkou, jak dosáhnout vrcholu vlastních možností, ale vždycky je a bude rezignace na hledání vlastního prospěchu. Prvním krokem ke skutečné a trvalé sebedůvěře je pochopit, že sebezápor žitý v naprosto konkrétní situaci nám umožní stát se tím, kým skutečně jsme. „Kdo však svůj život (...) ztratí, nalezne ho“ (Mt 16,25).

Trpíme-li nedostatkem sebedůvěry, lze hledat příčinu v nedostatečné víře, že naším prostřednictvím chce jednat, dávat a milovat Bůh. (...) Zdá se nám, že pro něho nejsme vhodnými nástroji. Jakmile začneme takto uvažovat, jsme skutečně neužiteční, neboť se odvoláváme výlučně na své povrchní a omezené síly, či – lépe řečeno – bezmoc. Tehdy přicházíme o svou skutečnou sílu, již bychom mohli objevit v samém středu svého nitra tam, kde přebývá Bůh. On sám je mým Já, a to mnohem více než ono Já, jež jsem až dosud považoval za své; můj Bůh mi neustále opakuje: „Všechno, co je moje, je i tvoje“ (Lk 15,31).

Chybí nám sebedůvěra, zdá se nám, že jsme neužiteční, že tu pro nás není místo, a proto nedovolujeme Bohu, aby nás použil. Pocit méněcennosti není sám o sobě nebezpečný. Často závisí na mnoha činitelích (dětství, psychické poruchy, vliv druhých); ty mohou znamenat skutečný kříž, jež musíme nést. Díky tomu ale zároveň můžeme neustále prohlubovat svou důvěru, učit se věřit, že to, čemu čelíme, má své nezastupitelné místo v Božím království. Tak lze den za dnem odvázně naplňovat uložený úkol, a čelit tak všem protichůdným emocím – nikoli pro potěchu z vlastní dokonalosti, ale pro lásku ke všemu a ke všem.

Není třeba se bát strachu! Nakolik si jej budeme vědomi, natolik si uvědomíme i své možnosti. Postačí vykročit ze své izolace a obnovit vztah s Bohem.

*Wilfrid Stinissen – Věčnost uprostřed času, KNA 2004*

Bůh může použít i naše nedokonalosti a slabosti. Předkové našeho Pána nebyli jen svatí mužové a ženy. Jako by nám Bůh ukazoval „beze mne nemůžete nic“, ale ve spojení se mnou budete nepřemožitelní. Tak zdravě poroste naše sebedůvěra.

